

HỒI THỨ TÁM MƯƠI TÁM GẶP NHAU NHƯ TRONG CỖ MỘNG

Thích Đình Nhận nghe tiếng kêu ấy thì hết sức kinh hãi. Chàng không ngờ Đào Hoa Thần Nữ lại quá nhanh nhẹn như vậy, trong khi chàng mới vừa rời khỏi Mê Hồn Cung độ hai dặm, thì bà ta đã xuống tay rồi !

Thất Hải Thần Long bước tới hỏi :

- Môn chủ định đoạt như thế nào?

Thích Đình Nhận biến hẳn sắc mặt nói :

- Hãy kéo trở về !

Vừa nói dứt lời, Thích Đình Nhận đã vọt người bay lên, nhắm hướng Phong Sa Cốc lao thẳng tới.

Chàng đã chạy vào Phong Sa Cốc trước tiên, đưa mắt nhìn chung quanh, thì lại không khỏi kinh ngạc. Vì trong Phong Sa Cốc nào có bóng người của Đào Hoa Đảo?

Thích Đình Nhận buột miệng nói :

- Tại sao lại có chuyện lạ như thế này?

Câu nói của Thích Đình Nhận chưa dứt, bỗng nhiên lại nghe có tiếng quát to xé không gian vọng đến. Những tiếng quát ấy, chính là trong Sơn cốc phát ra.

Thích Đình Nhận liền nhắm hướng Sơn cốc tiếp tục lao thẳng tới như điện chớp.

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bỗng nghe có tiếng hự khô khan vọng đến. Thích Đình Nhận đưa mắt nhìn lên, sắc mặt tràn đầy sát khí.

Vì ngay lúc ấy chàng đã trông thấy Hải Vân Tiên Tử, đang đánh nhau quyết liệt với Ngân Cung Chủ Giang Tiểu Phân. Trong khi đó, Tình Hải Đoạn Trường Nhân và tỷ tỷ Thích Thiết Hoa cũng đang hỗn chiến với hai cung nữ.

Đấy thật là một chuyện quá bất ngờ đối với Thích Đình Nhận. Chàng lao tới và quát to :

- Hãy ngưng tay đã !

Tiếng quát của chàng như sấm nổ, khiến những người đang đánh nhau đều thu tay thối lui. Thích Đình Nhận từ trên đáp xuống trước mặt Giang Tiểu Phân nói :

- Giang Tiểu Phân, như thế là bà tự đem thân đến đây để nạp mạng vậy !

Lần này, Giang Tiểu Phân tiến vào Mê Hồn Cung là có mục đích thừa cơ Thích Đình Nhận kéo môn nhân đi, xuất kỳ bất ý đột nhập vào Tổng đường của Hồng Kỳ Môn để chém giết số người còn lại. Nhưng bà ta không ngờ lại đụng đầu với Hải Vân Tiên Tử như vậy.

Hơn nữa, trông thấy Thích Đình Nhận bất thần xuất hiện, thì bà ta biến hẳn sắc mặt, thầm nói :

“Nguy mất” !

Bởi thế, bà ta liền lạnh lùng đáp :

- Có lẽ người không ngờ được chứ?
- Quả là một việc vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ta !

Ngưng lại trong giây lát, Thích Đình Nhận lạnh lùng nói tiếp :

- Nhưng hôm nay bà chắc chắn không thể chạy thoát đâu !
- Việc ấy cũng chưa hẳn là đúng !

Thích Đình Nhận quát :

- Giang Tiểu Phân, bà thực sự chờ tôi ra tay hay sao?
- Người vị tất đã làm chi được ta kia mà !

Thích Đình Nhận cất tiếng cười như cuồng dại, rồi tràn ngay người đến trước mặt Giang Tiểu Phân nhanh như luồng điện chớp, rồi dùng ngay thế Song Xa Quá Hà công thẳng về phía đối phương.

Thế võ này là một võ công tuyệt học của Hồng Kỳ Soái Chủ để lại. Tiếp liền theo với thế võ ấy, còn có thế Ô Vân Tá Nhật nữa.

Giang Tiểu Phân nhanh nhẹn lách người tránh khỏi thế võ hết sức nguy hiểm của Thích Đình Nhận, rồi lẹ làng vung cánh tay ngọc lên quét ra một chưởng.

Thế là hai bóng người lại dang ra xa. Chỉ hơn một hiệp mà mỗi bên đã đánh ra đến ba thế võ, và không thể nào phân được thắng bại.

Ngay lúc ấy, Thích Đình Nhận liền tràn người tới, quát :

- Hãy đỡ thêm một chưởng của ta nữa xem sao !

Tức thì một luồng chưởng phong vô cùng mạnh mẽ cuốn vút tới về phía Giang Tiểu Phân. Bà ta liền lách mình nhảy tránh, nhưng Thích Đình Nhận đã kịp thời tấn công dồn dập thêm ba thế võ nữa.

Vì Thích Đình Nhận đánh tới tấp không ngừng tay, nên khiến Giang Tiểu Phân hoàn toàn bị động và không làm sao phản công lại được.

Trong khi ấy, hai cung nữ đứng bên cạnh đó, gồm một người đàn bà đứng tuổi xinh đẹp, và một thiếu phụ. Cả hai trông thấy thế thì liền tràn ngay người tới.

Hải Vân Tiên Tử nhanh nhẹn lao vút người tới chặn lấy bước tiến của hai cung nữ ấy lại, quát :

- Hãy đỡ một chưởng của ta đây !

Tức thì nàng vung chưởng lên nhanh như chớp, đánh thẳng về phía người đàn bà xinh đẹp. Cùng lúc ấy, Tình Hải Đoạn Trường Nhân cũng vung chưởng tấn công về phía người cung nữ khác.

Bỗng nhiên, tiếng quát to nổi lên vang dội, và ai nấy trông thấy Thích Đình Nhận tấn công dồn dập mười hai chưởng, khiến Giang Tiểu Phân nhất thời hết sức nguy khốn, thối lui liên tiếp trên mười bước.

Lúc đó, Giang Tiểu Phân tự biết rằng chẳng những việc đánh lén của mình không thể thành công, mà còn rất có thể mất mạng dưới tay của Thích Đình Nhận nữa. Bởi thế, bà ta nghiêng chặt đôi hàm răng, và quyết định sẽ đổi mạng với đối phương...

Chính vì vậy, mà thế đánh nào bà ta cũng đỡ thẳng một cách liều lĩnh. Do đó, Thích Đình Nhận cũng khó bề áp đảo được đối phương.

Ngay lúc ấy, riêng người đàn bà xinh đẹp đã bị Hải Vân Tiên Tử áp đảo hoàn toàn. Xem ra, chừng hơn mười thế võ thì người này chắc chắn phải tị trọng thương dưới tay của Hải Vân Tiên Tử.

Bất ngờ, một tiếng hự khô khan đã vang lên cạnh đấy. Thì ra người cung nữ trẻ tuổi kia đã ngã lăn ra chết tốt dưới tay của Tinh Hải Đoạn Trường Nhân.

Thốt nhiên, sau một tiếng “phình” thực to, là tiếng hự khô khan của Giang Tiểu Phân. Bà ta té xuống cùng một lúc với tiếng hự ấy...

Trông thấy thế, Thích Đình Nhận liền nhanh nhẹn thò cánh tay ra định chụp lấy người của Giang Tiểu Phân. Nhưng bất thành lình sau một tiếng nạt to, Giang Tiểu Phân đã vung chưởng quét thẳng ra...

Đấy thực là một việc đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Thích Đình Nhận. Chàng nào ngờ được rằng Giang Tiểu Phân đã bị trọng thương như thế mà còn có thể đánh trả lại.

Song vì khoảng cách quá gần, hơn nữa mọi việc lại xảy ra quá đột ngột, nên Thích Đình Nhận không làm sao tránh kịp...

Một tiếng “phình” lại vang lên !...

Thất Hải Thân Long kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng.

Trong khi đó, Thích Đình Nhận đã loạn choạng thối lui hàng chục bước, miệng trào máu tươi, qua một lúc mới gượng đứng vững lại được.

Lúc ấy, máu tươi từ trong miệng Giang Tiểu Phân cũng không ngớt trào ra, thân hình bà ta cũng không ngớt lão đảo. Trong khi bà ta đã bị trọng thương, mà đã vận dụng toàn lực đánh ra như thế, tất nhiên là càng làm cho thương thế của bà ta trầm trọng thêm lên.

Tia mắt của Thích Đình Nhận sáng rực, liếc nhìn qua Giang Tiểu Phân, rồi lao thẳng người tới, chụp lấy bà ta bất thần nhấc bổng lên, nghiêng răng quát :

- Tôi sẽ lấy cái mạng của bà !

Bỗng nhiên, người đàn bà xinh đẹp đang đánh nhau với Hải Vân Tiên Tử quát :

- Xin nhị vị hãy ngừng tay !

Tức thì, Hải Vân Tiên Tử liền vọt người bay ra xa, Thích Đình Nhận đưa mắt nhìn chòng chọc vào người đàn bà xinh đẹp nói :

- Có lý nào ngươi còn định chờ ta xuống ta nữa hay sao?

Người đàn bà xinh đẹp ấy cười đau đớn nói :

- Không cần như thế. Thích Môn chủ, giọng tất nhiên là phải có ngày hôm nay. Nhưng trước khi ta chết ta còn có một việc này muốn nhờ Môn chủ !

- Việc chi thế?

- Có phải Hứa Trân hiện còn ở trong quý môn hay chăng?

Thích Đình Nhạn sững sốt, quá một lúc sau mới hỏi rằng :

- Để làm gì?

- Xin giúp tôi gửi lời thăm cô ấy !

Thích Đình Nhạn buột miệng nói :

- Bà...là...là người đã gửi mật thư báo tin cho chúng tôi ở Ngũ Hâu Miếu?

- Đúng thế !

Thích Đình Nhạn hết sức vui mừng nói :

- Như vậy, bà cũng chính là người cứu bản nhân qua bức thư gửi riêng cho Phong Trần Cuồng Khách?

- Đúng thế !

- Tiền bối đã cứu nguy cho bản môn tránh khỏi bị thuốc nổ giết chết tại Ngũ Hâu Miếu, đồng thời lại cứu nguy cho Thích Đình Nhạn tôi, thực ơn to như tái tạo...

- Đây chỉ là việc nhỏ, không cần nhắc đến làm gì. Vậy xin Môn chủ nói lại với Hứa Trân tôi có lời hỏi thăm nó là được rồi !

Nói đoạn bà ta đưa cao cánh tay ngọc lên, rồi giáng thẳng xuống Thiên Linh Cái của mình. Tức thì, một tiếng gào thảm thiết vang lên làm kinh hoàng bao nhiêu người hiện diện.

Trong khi mọi người ngửa mặt nhìn lên, đã thấy người đàn bà xinh đẹp ấy ngã lăn ra đất chết tốt. Thích Đình Nhạn dù muốn cứu cũng không làm sao cứu kịp nữa !

Vì nghĩ đến cái ơn của người đàn bà ấy trước đây, nên chàng không khỏi rơi lệ đau xót.

Liên đó, chàng quay qua Giang Tiểu Phân còn đang bị chàng nắm trong tay, lạnh lùng nói :

- Giang Tiểu Phân, không ngờ bà cũng phải lâm vào bước đường cùng như ngày hôm nay !

Tức thì, chàng đưa cao cánh tay mặt lên, rồi nhắm ngay Giang Tiểu Phân giáng xuống.

Bỗng nhiên ngay lúc ấy, trong óc chàng có một tia lý trí lóe lên khiến chàng vội vàng thu cánh tay đang giáng xuống ấy trở lại.

Tất cả những đệ tử Hồng Kỳ Môn trông thấy thế đều không khỏi kinh ngạc.

Thích Đình Nhạn bèn vọt người lên chạy thẳng trở về Mê Hồn Cung, hối hả đến Dưỡng Thân Cung, rồi vào thẳng gian phòng của Thích Nhạc Dương đang nghỉ ngơi.

Từ Cần đưa mắt quét qua, buột miệng kêu lên :

- Thích ca ca với Ngân Cung Cung Chủ là...?

- Cũng là mẫu thân của cô nữa !

- Vậy anh định xử trí ra sao với bà ta?

- Để bà ấy có dịp tỏ lòng hối hận trước mặt phụ thân của cô, hơn nữa để cho bà ấy hiểu rằng phụ thân cô hoàn toàn không có lỗi chi đối với bà ta cả !

Đôi mắt của Từ Cần ngấn lệ lóng lánh. Dù cho thế nào, Giang Tiểu Phân vẫn là người mẹ ruột của nàng.

Thích Đình Nhận bước tới trước giường của Thích Nhạc Dương, nhìn thấy ông ta nhắm nghiền đôi mắt, hơi thở mong manh như không biết sắp đứt lúc nào !

Thích Đình Nhận hết sức đau xót, cất giọng tha thiết gọi :

- Bá phụ...!

Thích Nhạc Dương khẽ nhướng đôi mắt, nhìn qua Thích Đình Nhận một lượt, đôi môi ông mấp máy nhưng không nói ra lời.

Thích Đình Nhận thò tay mặt ra đè lên Bách Hối Huyết của ông ta, rồi từ từ dồn nội lực vào người ông ta để tiếp sức cho ông ta tỉnh lại.

Nhờ thế, sắc mặt của Thích Nhạc Dương đã lần lần trở nên hồng hào. Đôi mắt của ông bỗng nhìn thẳng vào người của Giang Tiểu Phân, do đó toàn thân ông ta bỗng tự nhiên run rẩy...

Thích Đình Nhận kêu lên :

- Bá phụ !

Đôi mắt lõm sâu của Thích Nhạc Dương bỗng tuôn trào lệ nóng. Thấy thế, Từ Cần cũng không kiềm nén được sự xúc động, liền oà lên khóc.

Thích Đình Nhận đưa tay trái giải trừ huyết đạo cho Giang Tiểu Phân tỉnh lại, rồi lạnh lùng nói :

- Giang Tiểu Phân, bà có còn nhận ra Bá phụ của tôi không?

Giang Tiểu Phân đưa mắt quét qua, thì không khỏi sững sờ. Trong giây phút đó, nhân tính trong người bà ta đã bắt đầu sống dậy. Sự sống dậy của nhân tính trong khung cảnh đó cũng là một lẽ tự nhiên.

Giang Tiểu Phân nhìn đắm đắm vào Thích Nhạc Dương với vẻ mặt đầy ngỡ ngàng.

Từ Cần kêu lên :

- Má !

Giang Tiểu Phân tự nhiên run rẩy toàn thân. Những giọt nước mắt của bà rơi ràn rụa trên đôi má của Từ Cần...

- Má !

Nàng lại gọi lên một tiếng qua giọng hết sức thân thiết, rồi bất giác ngã vào lòng Giang Tiểu Phân oà lên khóc...

Giang Tiểu Phân đưa tay ôm lấy nàng. Những giọt lệ hối hận của người từ mẫu lại tiếp tục rơi trên mái tóc của Từ Cần...

Giờ đây, bà ta đã hiểu là cả đời mình đã dấn bước vào sự sai lầm.

Giây phút đó không ai nhìn đến mà không cảm động. Thích Đình Nhạn ngậm ngùi cúi gằm đầu xuống.

Thích Nhạc Dương cất giọng đau đớn gọi :

- Phân muội...!

Giang Tiểu Phân nghe tiếng gọi ấy, thì không khỏi run rẩy cả người. Trời hỡi, giọng nói quen thuộc và đầy quyến rũ ấy, sau mấy mươi năm vắng bật, hôm nay lại vang lên bên tai bà.

Bà ta oà lên khóc, rồi xô Từ Cần ra, bước ngay đến trước giường của Thích Nhạc Dương gục đầu xuống khóc to hơn nữa.

Dòng lệ trong đôi mắt của Thích Nhạc Dương cũng tuông dầm dề như mưa. Ông ta buồn rầu nói :

- Phân muội, tại sao em lại khóc?

Giang Tiểu Phân khóc nức nở, không thể nói nên lời được.

Sự thật thì bà ta là một người đầy tội lỗi. Bà ta biết phải sám hối trước Thích Nhạc Dương như thế nào? Chính Thích Nhạc Dương đã vì bà ta mà sắp mất mạng.

Thích Nhạc Dương nghiêng chắc đôi hàm răng, cố đè nén sự đau đớn trong lòng nói:

- Phân muội... Anh sẵn sàng tha thứ cho em...

- Ô... Không ! Không, tôi không còn xứng đáng được anh tha thứ !

Thích Nhạc Dương buồn rầu nói :

- Nhưng, dù sao anh vẫn yêu em...

- Yêu tôi?

- Phải Phân muội, trước kia anh chẳng hề có làm việc chi có lỗi đối với em... Em nên tin lời nói của anh...

- Em...rất tin những lời nói ấy !

- Thực ra, trước kia em chẳng nên giận hờn anh mà bỏ ra đi như thế... Song, đấy có lẽ là do ý trời...

- Em đã sai tất cả, Dương ca !

Câu nói ấy chính là một câu nói thành khẩn tận đáy lòng của bà ta. Đấy là lần thứ nhất, bà ta đã nhận sai trước một người đàn ông mà bà ta yêu.

Thích Nhạc Dương nói :

- Phân muội... Cũng có thể là trước kia anh có chỗ thiếu sót đối với em...

- Anh chẳng có điều chi...

- Không, anh biết là anh có chỗ thiếu sót. Đây chính là việc anh đã chiếm thân người em một cách đường đột. Do đó, dù có bị chết dưới tay em, anh cũng không hề oán giận...

- Dương ca, em...

Tiếng khóc nức nở của bà ta đã chặn mất câu nói. Thích Nhạc Dương cũng tuông trào đôi dòng lệ :

- Phân muội...anh không hề oán trách về chỗ em đã sát hại anh. Mong rằng kiếp sau chúng ta sẽ trùng phùng.

- Dương ca ca...

- Em có hứa rằng, kiếp sau sẽ...?

- Em hoàn toàn hứa với anh như vậy !

Ông ta mỉm cười. Một nụ cười hết sức khoan khoái.

Khi nụ cười đã tắt, ông ta nói tiếp :

- Có phải vừa rồi chính em có ý nghĩ đến đây để thăm anh hay không?

Giang Tiểu Phân không khỏi bất rùng mình, tiếng khóc của bà ta cũng im bật. Vì câu nói ấy đã làm cho cõi lòng bà ta nát tan, hơn nữa cũng khiến bà ta không biết trả lời như thế nào?

Vietkiem.com